

Sygn. akt I C 128/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Radosław Niewiński

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **Ł. K.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Ł. K. na rzecz powoda U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 2.384,98 złotych (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt cztery złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 8% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 19 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego Ł. K. na rzecz powoda U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 717 złotych (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 złotych (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 128/15

UZASADNIENIE

Powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. pozwem skierowanym przeciwko Ł. K. wniósł o zasądzenie kwoty 2.384,98 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż wymieniona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną umowy z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. numer (...), z której warunków Ł. K. nie wywiązał się w ustalonym terminie. W dniu 6 czerwca 2013 roku (...) spółka z siedzibą w L. w A., dokonała przelewu przysługującej jej od pozwanego wierzytelności na rzecz strony powodowej na podstawie art. 509 k.c. i ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych. Dodał, iż wystosowano do pozwanego bezskutecznie wezwanie do zapłaty i w konsekwencji koniecznym było wystąpienie na drogę postępowania sądowego. Powód wyjaśnił, iż na datę 15 grudnia 2014 roku, na dochodzone roszczenia składała się kwota 1.554,94 złotych z tytułu niespłaconego kapitału, 683,38 złotych z tytułu odsetek i kwota 146,66 złotych z tytułu kosztów dochodzenia roszczenia.

Pozwany Ł. K. wniósł o oddalenie powództwa powołując się na swoją trudną sytuację majątkową, nie negując jednocześnie zasadności powództwa, w tym zawarcia umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem oraz wysokości roszczenia i skuteczności umowy sprzedaży wierzytelności (k. 24).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż w dniu 16 sierpnia 2006 roku pozwany zawarł umowę pożyczki numer (...) z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. W powołanej umowie określono kwotę do wypłaty na 1.400 złotych, kwotę pożyczki 1.646 złotych, ubezpieczenie (składka) 168 złotych, opłatę przygotowawczą 78,40 złotych, roczną stopę oprocentowania 20% – 172,79 złotych oraz kwotę 656,01 złotych jako opłatę za obsługę pożyczki w domu. Wskazane zobowiązanie miało zostać spłacone w 52 tygodniowych ratach począwszy od dnia 21 sierpnia 2006 roku w kwota po 47,60 złotych. W treści umowy zawarto regulację dotyczącą oprocentowania udzielonej pożyczki oraz możliwości wypowiedzenia umowy w przypadku braku spłaty przez pożyczkobiorcę kwoty równej dwóm pełnym ratom pożyczki (pkt 19, 23 umowy). Na podstawie punktu 24 powołanej umowy po dokonaniu wypowiedzenia pożyczkodawca miał prawo dochodzić zwrotu wierzytelności na drodze sądowej lub pozasądowej oraz zbyć całość lub część wierzytelności na rzecz osoby trzeciej (k. 6 – 6v umowa pożyczki).

W dniu 6 czerwca 2013 roku powód zawarł umowę sprzedaży wierzytelności z (...)spółką z siedzibą w L.w A. (sprzedawca), przedmiotem której były wierzytelności z tytułu umów pożyczek, które zostały zawarte przez pierwotnego wierzyciela, a następnie przeniesione na sprzedawcę. Były to wierzytelności detaliczne, które nie zostały spłacone w terminie wymagalności, nadto sprzedawca oświadczył, iż wierzytelności te istnieją (k. 7 umowa sprzedaży wierzytelności). W załączniku numer 1 do przedmiotowej umowy podano dane personalne pozwanego, wysokość należności oraz numer umowy pożyczki zawartej z pierwotnym wierzycielem (k. 8 załącznik). W oświadczeniu z dnia 28 lutego 2014 roku (...) Spółka Akcyjną z siedzibą w W. oraz (...)spółka z siedzibą w L.w A., oświadczyły, że wszystkie wierzytelności będące przedmiotem powyższej umowy nabycia wierzytelności zostały wcześniej przeniesione przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. na rzecz (...)spółki z siedzibą w L.w A., na podstawie umowy ramowej z dnia 18 lipca 2003 roku wraz z późniejszymi zmianami i porozumieniami. W treści oświadczenia nadto wskazano, iż obecnie jedynym podmiotem uprawnionym do dochodzenia spłaty wierzytelności wynikających z umów pożyczek jest powód (k. 12 – 14 oświadczenie).

Powyższe okoliczności pozostawały bezsporne pomiędzy stronami. Pozwany nie kwestionował zarówno okoliczności zawarcia umowy z pierwotnym wierzycielem, braku spłaty zadłużenia, jak również cesji wierzytelności oraz wysokości roszczenia (k. 24v), stąd fakty te należało uznać za przyznane (art. 229 k.p.c.).

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) (obowiązującej w dacie zawarcia umowy pożyczki.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą”, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok

Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym stanowisko i wyjaśnienia Ł. K. (k. 24v) potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanego wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy sprzedaży wierzytelności, zaś zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej przez niego z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy pożyczki. Przedstawiona przez powoda umowa zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwanym pozwalała na określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Powód wskazał zarówno na strony umowy pożyczki, datę zawarcia tej umowy oraz pozostałe elementy stosunku zobowiązaniowego. Ponownie należy podkreślić, iż pozwany nie zanegował żadnych okoliczności przedstawionych w pozwie, przyznając, iż zawarł umowę z pierwotnym wierzycielem, nie kwestionował również cesji wierzytelności jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. W trakcie rozprawy pozwany został pouczone o trybie postępowania w sprawie oraz rozkładzie ciężaru dowodu, w tym możliwości zgłaszania wniosków dowodowych.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w zestawieniu ze stanowiskiem pozwanego w ocenie Sądu dawał podstawy do uwzględnienia powództwa poprzez ustalenie, iż dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Zdaniem Sądu powód przytoczył okoliczności faktyczne, z których wywodził roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz przedstawił dowody potwierdzające zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W związku z powyższymi okolicznościami faktycznymi doniosł dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia znalazły oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania oraz były objęte zakresem faktów przyznanych przez pozwanego, którego przyznanie nie budziło wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 listopada 2014 roku, I ACa 677/14, LEX nr 1621085).

Podsumowując, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach rozstrzygnięto zgodnie z przepisem art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1628 j.t. ze zm.). Wysokość opłaty sądowej od pozwu ustalono na podstawie art. 28 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 j.t. ze zm).

Sędzia